

Veleccenjeni gospod Doropoljski!

Prosim Vas prav lepo, ko bi mi hoteli napisati štirivrsto ali šestvrsto kitico za nagrobni kamen moje predrage matere, ki nam je umrla 20. januarja v starosti 37 let. Zapustila je 5 otrok v starosti od 4 do 14 let, med njimi sem jaz edini deček. Vsi jako žalujemo po ljubljeni mami, in tudi atej se ne morejo utolažiti. Za Vaš trud se vnaprej zahvaljujoč, Vas spoštljivo pozdravlja Vam vdani

Milan Kovačič
v Št. Primožu v Podjanski dolini, Koroško.

Ljubi Milan!

Predvsem izrekam ob smrti ljubljene matere iskreno sočuvstvovanje! — Tvoj nagrobni napis, ki si mi ga poslal v pregled, se glasi nekoliko izpremenjen tako:

Ljuba žena, draga mati,
zgodaj si nas zapustila!
V hladnem grobu moraš spati,
bridka žalost naselila
v našo hišo se je zdaj.
Za Tvoj trud pa Bog dobrotni
večno srečo, mir Ti daj;
daj, da se sedaj sirotni
s Tabo združimo še kdaj!

Ali pa, ako ugaja ta - le krajši nagrobni napis:

Zadnji dom, slovenska žena,
dala Ti je smrti njiva;
vseh težav si oproščena,
duh plačilo Tvoj uživa:
Tam, kjer solz bridkosti ni,
srečen vekomaj živi!

Spoštovani gospod Doropoljski!

Danes Vam pošiljam sliko svojega najmlajšega bratca Gabrielčka! Vsi ga imamo jako radi, pa je tudi tak — kakor živo srebro. Ne morete si misliti, kakšen ptiček je to. Ponatisnite - prosim - sliko in pesemco, ki sem jo sama zložila, v našem „Zvončku“ in mi vrnite sliko — če je mogoče.

Vam vdana in hvaležna

Zlatica Kuharjeva,
učenka VI. raz. II. oddelka v Trbovljah.

Odgovor:

Ljuba Zlatica!

Sliko tvojega bratca Gabrielčka prijajlja današnji „Zvonček.“ — Sporoči mi, kakšen obraz je napravil, ko je zagledal samega sebe v listu? Tvoja pesemca se pa glasi, in sicer malo popravljena:

Glej našega tu korenjaka,
na konju hrabrega junaka!
On jezdi nad sovraže,
ko vrne se od zmage,
doma časteč sprejem ga čaka!

Cenjeni gospod Doropoljski!

Ker Vam drugi toliko pišejo, želim Vam tudi jaz nekaj vrstic napisati. Toda ker Vam prvič pišem, sam ne vem, kaj bi Vam pisal. Upam, ba mi ne boste zamerili. Jaz kaj rad berem „Zvonček.“ Rad bi videl, da bi tudi meni napisali v svoj kotiček kakc besedo v odgovor. Jaz sem učenec II. razreda 2. oddelka dvorazredne ljudske šole na Jezerskem. Drugo pomlad dopolnim 12. leto.

Z odličnim spoštovanjem Vam vdani

Joško Zadnikar
na Jezerskem

Odgovor:

Ljubi Joško!

Praviš, da ne veš, kaj bi pisal. pa si nam vendarle nekaj povedal. „Zvonček“ bereš rad. Ta izjava more „Zvončkovega“ urednika le veseliti, še bolj pa veseli sodrujnikc našega lista, ker jim govori, da znajo pisati za mladino, zakaj sicer bi njihovih spisov mladina ne prebirala rada. Glej, taka priznanja mi prihajajo od povsod, koder je razširjen naš list. In lahko rečem, da ni kraja, kjer prebivajo Slovenci, koder bi ne poznali „Zvončka.“ Ko bi bili tudi vsi, ki ga bero, naročeni nanj, potlej bi bil šele lep! Tako pa moremo delati le s skromnimi sredstvi, a to z najboljšo voljo!

Čestiti gospod Doropoljski!

Ne zamerite, da Vas nadlegujem s svojim pisanjem že drugič! Naš gospod učitelj je jako dober. V šoli se učimo marsičesa potreb-

nega, pojem najrajša. Prosim Vas, da bi potisnili to pismo v svoj kotichek.

Srčno Vas pozdravlja

Anika Točajaeva,
učenka I. razr. 4. oddelka v Šmihelu.

Odgovor:

Ljuba Anika!

„Vaš gospod učitelj je jako dober.“ Tako se glasi Tvoja sodba, ki ji jaz verjamem. Morda bi pa ne bilo napačno, ako nam prihodnjič poveš, kako sodi Tvoj gospod učitelj o Tvoji in Tvojih součenk dobroti! Le prosi ga, naj Ti to pove, potem mi pa sporoči!

Velecenjeni gospod Doropoljski!

Ko sem Vam zadnjič pisala, sem Vam poročala, da je moj bratec v Srbiji kot ujetnik. Sedaj ni več tam! Nahaja se v Italiji blizu mesta Potenze. Po jako težavni poti skozi vso Albanijo in Macedonijo se je zopet oglasil po petih mesecih. Povišan je tudi v poročnika. Moj papa je pa v Ljubljani v službi. Tako sva sami z mamó doma. Pri nas je pa tudi moja triletna sestrična Alica, ki je že v zgodnji mladosti izgubila mamico. Njen papa je pa v vojni. V šoli mi gre prav dobro. Komaj čakam izpričevala!

Viljudno Vas pozdravlja

Irma Benčinova,
učenka v Trstu

Odgovor:

Ljuba Irma!

Ko se vrne Tvoj brat — in upajmo, da se to po slavnó dobojevani vojni gotovo zgodi — bo znal veliko zanimivega povedati, kar je videl in doživel v svojem vojnem ujetništvu. Ti boš pa vse to lepo popisala in povedala meni, da o doživljajih Tvojega brata obvestim slovensko mladino v svojem koticčku. Želim samo, da bi se to kmalu zgodilo. — Tvojó sestrično Alico pa od srca pomilujem, ker ji je že v rani mladosti kruta smrt ugrabila edino mamico. Uboga, uboga Alica!

Dragi gospod!

Kako se kaj imate? Jaz prav dobro. Razložim Vam o tekočem šolskem letu. Gos. pod Ivan Petrič je naš razrednik. Dobrim učencem je jako dober, slabim pa jako strog. Dne 29. januarja smo dobili izpričevala. Bil sem z njim zadovoljen. Drugo četrtoletje se hočem poboljšati.

Pozdravlja Vas zvesti prijatelj

Stanislav Jesih
v Sp. Šiški.

Odgovor:

Ljubi Stanislav!

Kako se imam? Pač tako, kakor hočejo sedanje razmere. Mislim, da tudi v Šiški ni drugače. Časih je bilo tam veselo in živahno. Ali je še sedaj tako? — Glej, da boš tudi ob koncu leta zadovoljen. Pozdravi gospoda učitelja!

Iz mojega koša.

Slovenec sem, Slovenec bom,
do smrti lubil bom svoj dom!

Junaška je slovenska pest,
a čista bodi naša vest!

Resnica tebi sveta bodi,
dejanja ljudska s srcem sodi!

Lahkó je grajati, tožiti,
težkó, vsakomur ugoditi!

Z modrostjo oborožen um
ti spremljaj volja in pogum!

Dolžnost te kliče; tamkaj stoj,
mož bodi — pa se nič ne boj!

Naloga vsem koticčkarjem.

Bliža se praznik Vseh svetnikov in Vernih duš dan, ko se svojih dragih, ki so nam umrli, tako iskreno spominjamo. — (Opozarjam vas na krasno pesem našega miljenca Simona Gregorčiča „Vseh mrtvih dan!“) Opišite mi tiste dneve! Najlepši spis potem priobčim v svojem koticčku — morda jih tudi več, kakor bodo že lepi po vsebini in obliki!

Koticčkove risbe.

Viljem Ogorelec:
Grad kneza Braslava